

men eftersom den ikke kommer til afstemning, da den jo har færre støtter end regeringens, er det måske uinteressant.

Vi vil naturligvis stemme imod de to dagsordensforslag, som er stillet henholdsvis af V og K og af Fremskridtspartiet. Vi mener, de peger i en helt, helt anden retning og på ingen måde pålægger regeringen at påtage sig det ansvar, som vi mener samfundet har også for de yngste af borgerne og ikke kun for produktionen og kommunernes økonomi.

Sammenfattende kan jeg sige, at vi vil støtte regeringens dagsordensforslag.

Sonja Albrink (CD):

Børne- og familiepolitikken er jo langt fra alene socialministerens domæne. Det afspejler sig både i regeringens børneudvalg og i det tværministerielle børneudvalg, og det gør det også, når vi skal prøve at samle trådene op i debatten i dag.

I marts 1988 kom den daværende socialminister med en redegørelse, der hed »Det skal være godt at være barn i Danmark«. Selvfølgelig skal det det, og det er først og fremmest forældrenes ansvar, mens politikerne må tilpasse eller skabe de nødvendige rammer.

Også arbejdsmarkedets parter og de enkelte virksomheder har et medansvar for, at arbejds- og familieliv ikke bliver et enten-eller, men et både-og.

Den første større repræsentative undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet refereret i en kronik i Politiken i juni 1994 viste, at langt de fleste børn, ca. 80-90 pct., ved skolestart trives godt både psykisk og sundhedsmæssigt, og at kun ganske få har det direkte dårligt.

Ikke overraskende er der oftere trivsels- eller udviklingsmæssige problemer hos børn af arbejdsløse forældre, enlige mødre på kontanthjælp og indvandrerbørn. Det betyder, at det er disse marginalgrupper, der skal gøres en særlig indsats for, ikke mindst hvad angår forebyggelse.

Det er en kendsgerning, at flere børn lever i splittede familier på grund af det høje skilsmisetal, men det bør ikke uden videre føre til den opfattelse, at familien som fundament for børns opvækst er gået i opløsning. En helt ny undersøgelse om de 7-15-åriges levevilkår og fritid siger, at 76 pct. stadig bor sammen med begge biologiske forældre. Der er ganske vist sket et fald i forhold til den tilsvarende undersøgelse for seks år siden på 7 procentpoint, men det er stadig over tre fjerdedele.

Samtidig oplever dog mange børn, at én af forældrene forlader hjemmet, før de er voksne, og en del af dem vil senere leve i en ny sammenbragt familie. Knap halvdelen af alle skolebørn i undersøgelsen lever i en typisk kernefamilie med far, mor og to fællesbørn, og ekstra 20 pct. lever i større kernefamilier med tre eller flere børn.

Men tendensen til flere splittede familier kommer man ikke uden om, og derfor har vi i CD arbejdet for bedre parrådgivningsmuligheder, før det når så vidt, at parterne forlader hinanden. Skilsmisse er næsten altid en traumatisk oplevelse for børnene, og i det omfang det er muligt at hjælpe forældre i tide, er det betydningsfuldt for børnene.

Forleden bemærkede jeg en overskrift på debatsiderne i en af vore aviser, der lød: »Overarbejde, nej tak«. Indlægget kom fra formanden for en faglig organisation, der meddelte dette som et hovedkrav til en ny overenskomst. I forvejen havde man allerede indarbejdet sociale hensyn som barselorlov, frihed ved børns sygdom, deltid efter barsel m.m. Mon ikke tendensen vil gå i den retning fremover? Det tror jeg.

Både forældre og børn vil gerne have mere tid sammen. Alligevel svarede så sent som i 1991 over halvdelen af børnefamilierne på spørgsmålet om for meget, tilpas eller for lidt fritid, at de faktisk var tilfredse. Den gruppe, der oplevede stærkest tidspres, var de højtuddannede i topstillinger, og mange flere fuldtidsbeskæftigede mødre end fædre synes, at der mangler tid.

Forældreorloven, der nu er blevet permanent, imødekommer i hvert fald nogle af dem, der har oplevet den manglende tid, og interessen for orlov underbygger tendensen til, at folk lægger større vægt på børn og familieliv. Det kan ikke undgå at få betydning for de politiske prioriteringer.

I CD vil vi godt gå et skridt videre med den opsparingsordning på kapitalpensionslignende vilkår, som vi har foreslået. En begunstiget opsparing, der kan bruges netop i de år, hvor behovet for ekstra tid sammen med børnene er størst, kunne være et supplement til orlovsydelsen eller supplere familiens indtægt i en periode, mens én af forældrene gik på deltid. Det ville give forældre bedre muligheder for at bestemme selv og planlægge deres liv.

Fædre og mødre ønsker ligestilling med hensyn til at være aktive på arbejdsmarkedet, samtidig med at de får mere tid hjemme. Det kan kun hænge sammen med fleksible løsninger, der